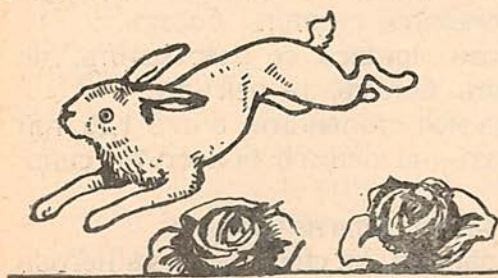

лозето и почнешъ да го подрѣзвашъ съ косера, късметѣтъ ти ще стане на заекъ и ще се мушне въ нозетѣ ти, та като замахнешъ по него, да си отрѣжешъ нозетѣ. Но ти приготи човалъ, и щомъ видишъ заекѣтъ да тича къмъ тебе, хвърли косера, грабни човала и го разтвори между краката си. Заекѣтъ ще се вмъкне въ човала. А ти му удари единъ бой, бой догде ти душа иска.

На сутринъта човѣкътъ отишелъ на лозето да го подрѣзва. Следъ малко чулъ се викъ:

— Заекъ, заекъ! А!

Човѣкътъ хвърлилъ косера, грабналъ човала и го разворилъ между краката си. Заекѣтъ, как-

то тичалъ, бухналъ се въ човала. Човѣкътъ завързалъ човала, па като взелъ една тояга и заудрялъ. Билъ, билъ, догдето късметѣтъ му не проплакалъ и не завикалъ:

— Пущи ме, стопанине, отъ сега нататѣкъ азъ ще работя повече и отъ тебе, за да станешъ още по-богатъ.

РАННА ПРОЛѢТЬ

Тая пролѣтъ
съ вихренъ полетъ
долетѣха тукъ
върволицы
пѣстри птицы
отъ далечный югъ.

Теменужки,
цвѣтни дружки,
цѣвнаха завчасъ;
чуй — дроздове
и косове
пѣятъ вѣвъ захласъ.

Планината
въ долината
още въ снѣгъ блести,
и орачи,
и копачи
ровятъ първитѣ бразди.

Всѣко зрѣнце
иска слънце,
за да разцѣвти.
Дѡ-ще лѣто
и полето
въ пѣсни ще ехти.

Симеонъ Гатевъ

